

Vers pár ezer évre

Késő tudós a messze századokban,
ki titkot kerget ősi rokonán,
a gépkorszakból üzenek tenéked
s örökbehagyom rád a koponyám,
a vén világnak tűnő roncsain
halld, mit zenélnek sárgult csontjaim.

★

. . . Az élet akkor csunya rettegés volt,
az úzótt ember nem lelé honát,
zsákmányra lesve ugráltak a fákon
öt-hatszázéves szörnyű babonák,
emberi hangra, zajra várva fent
s ki arra tévedt, a halálba ment.

Ha jött az este s hozta a sötétet,
a félelem lelkünkre ráborult,
a néma réten láttuk tekergőzni
a tátott szájú, ronda háborút,
egy-egy országot játszva megevett
s szétszórta csontunk, mint a szemetet.

Beállt a tél és sorsunkat röhögve
utánunk nyúlt a jeges, csupasz ág,
futottunk már, de utunkat elálta
a dülleltszemű lomha butaság,
mázsás súlyától reszketett a föld
és megőrült az, akit meg nem ölt.

A nagy folyó, a gyűlölet kiöntött
s mindannyiunkat messze vitt az ár,
az égre néztünk Istenért üvöltve,
de zúgva-búgva jött a griffmadár,
még láttam szállni véres két kezem
és semmi többre nem emlékezem . . .

★

Késő tudós, a messze századokban,
e bús zenétől el ne zárd füled
és ne rugd félre sárga koponyámat,
min ott vigyorog még az örület,
hadd higgye ő, ki írta ezt a dalt.
hiába élt, de nem hiába halt.

DARVAS SZILÁRD